

Publicerad 2007-03-04 23:11 av Delphine

Jag skrev den här dikten samma dag som jag förlorade min morfar. Jag läste den på kaffestunden efter begravningen. Efter några dagar fick jag ett brev från min morfars syster, hon skrev att hon tyckte att jag hade fått in morfar så väl i min dikt.

Du var min stora idol, morfar

Minns dig när jag var en liten flicka

Du var min stora idol, morfar.

Din finurliga blick och ditt leende
som oftast sa att det skulle ordna sig.

Du var den där händiga typen.

Gick nåt sönder försökte du alltid laga det.

Minns dig och dina blommor

dina stora händer bland blombladen.

Jag fascinerades ofta över hur du fick allting
som du rörde vid att blomstra.

Minns din humor och hur du fick mig att skratta

och tycka att du var nog lite galen ändå.

Fast på ett bra sätt.

För du fick mig att vilja leva.

Minns du när vi plockade blåbär på åsen?

Eller när vi åkte färjan på Mälaren?

Eller den där gången vi skulle till stationen
och jag glömde min väska på det där caféet?

Du blev varken arg eller kallade mig slarva.

Du bara log och sa att det inte var hela världen.

Det är ett stort hål i mig nu.

Saknar dig så jättemycket.

Men jag tror att du var övertygad om

att jag ändå kommer klara mig genom livet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Delphine med Poeter.se id #14818 innehar upphovsrätten